i en Stue, blev der morsomt, og dette er saa langt fra at være en Overdrivelse, at Udtrykket ikke er stærkt nok; der blev tit meget mere end morsomt; der blev aandfuldt. For hun havde i en ganske egen Grad den Evne, ikke blot selv at være interessant, men ogsaa faa andre til at være det; hun ligesom kaldte paa skjulte Kræfter og Evner inde i dem, som de knap selv kendte til — saa de ydede deres mest mulige, stundum til deres egen Forbavselse. Livligheden eller Livfuldheden — jeg synes egentlig, vi mangler et Ord for det, der skal betegnes — var til Stede i alle Former. Som rent umiddelbar Munterhed saadan som den kom frem blandt andet ved Bestyrelsesmøderne i tidligere Dage, hvor Folk blev staaende paa Trappen udenfor det lille Værelse i vor gamle Lejlighed i Sparekassens Gaard og undredes paa, hvad det var for en Latter og Tummel de hørte. Det var Frøken Goldschmidt, der holdt Bestyrelsesmøde. Og den ytrede sig som Humor og Vid og sprudlende, glimtende Aandfuldhed. Hun *kunde* være satirisk, og hun *kunde* være skarp, men saavidt min Erfaring rækker, var Satiren aldrig saarende, Skarpheden aldrig ufortjent — og Lunet og Spøgen laa bestandig bagved, rede til at bryde frem.

Hendes Livfuldhed var al Tid af absolut befriende Art, og det beroede sikkert paa, at der bag Munterheden og Viddet ikke laa Blaserthed eller Zerrissenhed, men en mærkelig stærk og rig Livsglæde, en Livsglæde, som for mange af det Slægtled, hvortil vi hører, er „en saga blott", en Livsglæde, der bar op over Fattigdom og Savn i Barndommen, der i Ungdommen jublede for hver ny Dag, der kom, i Forventning om den Herlighed, den kunde bringe — og *vilde* bringe, en Livsglæde, der holdt ud i Alderdommen — endnu for faa Aar siden skrev hun til en af sine Venner: „Jeg takker Gud for hver lykkelig Dag" — og som selv Livets alvorlige Sorger ikke kunde slukke; den blussede al Tid op igjen. Og den *maatte* blusse op igen; hun kunde ligefrem ikke leve uden den; jeg husker hende, da hun en Gang i en Samtale længe havde dvælet ved en stor Sorg, pludselig med Vold bryde af og sige: „Nej, lad os nu tale om noget glædeligt!" Og det mærkelige var, at hun kunde virkelig finde noget glædeligt at tale om og blev lettere til Sinds derved. Betegnende var det ogsaa, at hun midt i sin store Sorg over Tabet af sin Broder gav sig til at læse hans Værker op forskellige Steder og derved paany gennemlevede Glæ-